

Arayış: Mənsur Vidadi oğlu Şükürov 1984-cü il fevralın 25-də Ağdam rayonun Şıxbabalı kəndində anadan olub. 1999-cu ilə qədər Bakdakı Suraxanı rayonu 104 sayılı orta məktəbdə, 1999-cu ildən 2002-ci ilədək Cəmsid Naxçıvanski adına Hərbi lisey-də, 2002-ci ildən 2006-cı ilədək Heydər Əliyev adına Ali Hərbi Məktəbdə təhsil alıb. 2007-ci ilədək Təlim-Tədris Mərkəzində dinləyici kimi iştirak edib. 2007-ci ildən etibarən isə ordu sıralarında xidmətə başlayıb. Mayor rütbəli hərbiçisi hazırda "N" sayılı hərbi hissədə Tabor komandiridir

Üç gün mühasirədə qalan yaralı komandir: "Şuşanı almaq, Qarabağın açarını almaq idi"

Özü yaralandığı an heç kimi düşünə bilmədiyini desə də, Vətən müharibəsinin iştirakçısı, "N" sayılı hərbi hissənin Tabor komandiri, mayor rütbəli Mənsurun yaralandığı xəbərini alanda, mənim ilk ağlıma gələn üzünü doyunca görə bilmədiyini körpəsi Toğrul, saçını doyunca oxşamadığı xanımı Əsmər oldu, yaşlı ata-anasını isə heç demirəm... Çünki o an bəlkələr insanın beyində cavabsız suallar yaradan bir nəsneyə çevirilir, çıxılmaz dalanda bir zəng, bir ümid gözləyirsən. Nəyə ki, ayağından və boyundan yaralandığı deyişləndə, həm ailəsi, övladı, xanımı, həm də yaxın dostları adına Allaha şükür etdik sağ olduğu üçün. Bu günlər isə Ağdamın işğaldan azad ediliyi ərfədə Cəbrayılada böyük şücaət göstərmiş ağdamlı hərbiçimizlə evində görüşdük, şükür bu günlərə dedik...

Mənsurun hərbiyə marağı hərbi atasından qaynaqlanır. Kiçik yaşlarında atası, polkov-

nik-leytenant Vidadi Şükürovun I Qarabağ Müharibəsindəki döyüşlərdən danışdıqları Mənsurun futbolçu olmaq arzusunun üstün-

den xətt çəkir. Elə ilk sualımıza cavabında da bunu deyir:

- Atam hərbiçisi olub. Ona baxmışam, fəxr etmişəm, istəmişəm onun kimi hərbiçisi olum. Bu gün qürur hissi keçirirəm ki, atamın yolunu davam etdirirəm, Ali Baş Komandanın rəhbərliyi ilə ordumuz tərəfindən qazanılan qələbədə kiçik də olsa, mənim də payım var.

- İllərdir, "Qarabağa dönəcəyik" ifadəsinə ironiya ilə yanaşırdı, elə öz aramızda da buna inanmayanlar vardı. Artıq döyüşlər bitib, müəyyən qədər bəzi məsələlərdən danışmaq olar. 27 sentyabrı yetişdirən səbəb nə idi, niyə bir il əvvəl yox, bir il sonra yox, məhz indi çözüldü Qarabağın düyünü?

- Müharibəyə hazırlıq bir günün işi deyil. Ordumuz illərdir, 27 sentyabrda nümayiş etdirdiyi əks-hücum əməliyyatlarına hazırlaşmış və məqam yetişəndə düşmənlə layiqli cavab verildi. Kənardan döyüş asan gəlir çoxuna. Elə ən çox o ifadəni səsləndirənlər, qələbə sevincini küçələrə axışdırıb yaşayanlar oldu (gülür).

- İllərin hazırlığı dediniz, 27 sentyabrdan bu yana ordumuzda heç vaxt müşahidə edilməyən böyük ruh yüksəkliyi nəyə bağlıdır?

- Həqiqətən də əməliyyatlar başlayanda orduda olduqca böyük ruh yüksəkliyi vardı. İnanın, nə qədər çətin döyüşlər olsa da cavanlar əjdaha kimi irəli atılırdı, hamısı döyüşmək istəyirdi. Şəxsən mən öz Taborumdakı cavanları deyirəm. Belə bir deyim var ki, inam qələbənin yarısıdır. Hamı qələbəyə inanırdı. Bu inamı orduya Ali Baş Komandan vermişdi, başqa izahı yoxdur.

- Buna qədər 2016-cı ildə "Aprel döyüşləri", bu ilin yayında "Tovuz döyüşləri" başlayanda da xalqda orduya inam vardı, amma təəssüf həmin vaxt yekun nəticə olmadı. Bəs o qırılmanın səbəbi nəydi, niyə sonuna qədər gəlmədi?

- Mən "Aprel döyüşləri"ndə bölük komandiri idim, döyüşlərdə şəxsən iştirak etmişdim. Amma həmin vaxt da ruh yüksəkliyi vardı. Sadəcə, düşmən təxribatının qarşısı alındı, atəşkəs elar olundu. Həmin vaxt döyüşlərin miqyası Vətən müharibəsindəki kimi geniş olmadı.

- Vətən müharibəsi başlayanda ilk gündən harada döyüşürdünüz, Qarabağın bizə görmək qismət olmayan hansı hissələrində mübarizə aparırdınız?

- Kənd Horadiz, Nüzgar, qarşdakı xeyli yüksəkliklərdə, Cəbrayılada, sonuncu da düşmən gül-

lənə tox gəldiyim Hadrutda. Oradan o tərəfə kimi getmək qismət olmadı.

- Obrazlı desək, Qarabağa əliləhlə səfərinə yarımçıq qoyar o anla bağlı mümkünsə, qısa da olsa danışmağınızı xahiş edər-dik...

- Müharibədə iştirak edər hər bir döyüşçü sonuna kimi gətməyi gözə alır. Həmin vaxt mühasirəyə düşdük. 3 günlük mühasirədə çox sayda silahdaşımı itirdim. Bu barədə danışmaq çox çətindir...

Bu an hərbiçimizin xanımı Əsmər gözyaşları ilə söhbətə müdaxilə edir:

"Mən bilirdim ki, Mənsur döyüşdən zərərsiz qayıtmayacaq, əmin idim. Yaralanma xəbərini alanda, ağlımdan o qədər cavabsız suallar keçdi bir anın içərində, izahı mümkün deyil. Bəlkə... ən pisi belə düşündüm, ta ki səsinə eşidənə kimi. Çox qorxdum, həm də şükür elədim içim-dən. Sözlə ifadə edə bilmərəm. Çox qorxdum, necə vəziyyətdədir, harasından yara alıb bilmirəm, əli-ayağı yerindədirmi, ağılı yerindədirmi bilmirəm, hər şeydən məlumatsızam.

(davamı gələn sayımızda)

